

Nr 30

Av herr **Weiland m. fl.**, *angående upphävande av bestämmelsen om insättningsmaximum för motboksräkning med sparbank.*

Den kommitté som på sin tid fick i uppdrag att utreda frågan om och framlägga förslag till ny lagstiftning för sparbanksväsendet i Sverige har nu framlagt sitt förslag till lagstiftning på området. Detta torde i flera avseenden vara en betydande förbättring av nu gällande bestämmelser. I ett avseende har dock kommittén icke ansett sig böra vidtaga en sådan förändring till det bättre som många av dem som nu är särskilt intresserade för sparbankernas gagnande verksamhet hade hoppats. Vi syftar här på bestämmelsen om insättningsmaximum på motboksräkning med sparbank, som efter någon uppmjukning i princip dock föreslås att bibehållas. Det är för många obegripligt, varför man så envist hållit fast vid denna bestämmelse, som kanske under gångna tider kunde vara motiverad, då varje sparbank arbetade mera isolerat för sig själv, men knappast nu då solidariteten mellan sparbankerna tagit sig uttryck i gemensamma åtgärder för tryggande av sparbankernas betalningsberedskap. Vid sparbanksföreningens senaste årsmöte ställdes den frågan till en representant vid mötet för det finska sparbanksväsendet, förutvarande finansministern, professor Nils Meinander, Helsingfors: Har det visat sig att det varit förenat med några olägenheter att insättningsmaximum sedan länge varit borttaget för sparbankerna i Finland? Han gav då på denna till honom direkt framställda fråga det svaret, att några som helst olägenheter icke förekommit på grund av att insättningsmaximum icke existerar för sparbankerna i Finland. Rörande denna sak har chefdirektören jur. lic. K. Fr. Nyman, Helsingfors sparbank, bland annat framhållit i en artikel i Svenska sparbankernas tidskrift, att det för honom städse varit en gåta, varför man med så seg envishet i Sverige fasthållit vid bestämmelsen om insättningsmaximum på sparräkning, och han tillägger vidare: En dylik bestämmelse — i lag eller stadgar — är godtycklig samt kan kringgås av insättarna. Jag vill påpeka, säger han vidare, att vi i Finland *lyckligtvis* sedan länge varit fria från några tvingande lagbud i förevarande avseende.

Bland de remissinstanser, som yttrat sig i här ifrågavarande ärende och som ansett att insättningsmaximum för sparbankerna bör uteslutas i den nya sparbankslagen, befinner sig så pass representativa korporatio-

ner som bankofullmäktige, Landsorganisationen och Svenska stadsförbundet. Bankofullmäktige framhåller bland annat, att det icke finns någon logisk motivering för att en affärsbank med en inlåning på cirka 40 milj. kronor och fonder på cirka 5 milj. kronor skall, i motsats till en sparbank med en kanske tio gånger så stor omslutning, äga rätt att mottaga inlåning från en och samma person till obegränsat belopp. Bestämmelsen om individuellt insättningsmaximum bör därför enligt fullmäktiges mening utgå ur lagen.

Landsorganisationen ifrågasätter också, huruvida en i lag fastställd högsta gräns för insättningar på sparbanksräkning erfordras, och framhåller vidare, att maximeringen utgör en olägenhet och kan leda till att vissa medel undandras sparbankerna mot placerarnas önskan.

Svenska stadsförbundet anser icke heller att det föreligger någon anledning att för sparbankerna bibehålla ett lagstadgat insättningsmaximum — en regel utan motsvarighet i övriga skandinaviska länder.

Oberoende av vilka åtgärder som kommer att vidtagas med anledning av 1948 års sparkassesakkunnigas betänkande anser vi, att riksdagen redan innevarande år kan separat besluta i denna sak. Så har ju skett tidigare, senast vid 1948 års riksdag. Därvid beslöts att höja insättningsmaximum från trettiotusen till femtiotusen kronor i enlighet med Kungl. Maj:ts proposition i ärendet och på förslag av bankoutskottet enligt dess utlåtande nr 45 till 1948 års riksdag. Konungens befallningshavande kan visserligen enligt nu gällande lag meddela sparbank tillstånd att i fråga om vissa insättares tillgodohavande höja det fastställda beloppet. Om detta har skett i något fall har vi oss icke bekant, men däremot känner vi till att sådana framställningar har avslagits.

Med anledning av vad sålunda anförts får vi härmed hemställa,

att riksdagen måtte för sin del besluta sådan ändring av gällande lag om sparbanksväsendet att bestämmelsen om insättningsmaximum för motboksräkning med sparbank upphäves, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till erforderlig lagtext.

Stockholm den 18 januari 1955

Hj. Weiland

Sigfrid Larsson

Johan Sunne

Johan Persson

Ragn. Bergh

Rudolf Boman

Karl Damström

Axel Strand